

Sygn. akt III AUa 907/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Czyżak
Sędziowie:	SSA Grażyna Horbulewicz SSA Aleksandra Urban (spr.)
Protokolant:	stażysta Emilia Romanik

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2013 r. w Gdańsku

sprawy A. W.

przeciwko

Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji A. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 marca 2012 r.,
sygn. akt VIII U 2189/11

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 907/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 października 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wstrzymał od dnia 1 października 2011 roku wypłatę emerytury przysługującej ubezpieczonej A. W. z uwagi na kontynuację przez nią zatrudnienia.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczona A. W. domagała się jej uchylecia oraz podjęcia wypłaty świadczenia. Wskazała, iż nie zgadza się z zaskarżoną decyzją w związku z dodaniem przepisu art. 103a do ustawy emerytalnej, bowiem - jak podała - zgodnie z prawem od 8 stycznia 2009 roku mogła łączyć pobieranie świadczenia z pracą zarobkową, bez konieczności rezygnacji z niej. Podała, iż obecnie pracuje w wymiarze połowy etatu i „zmuszona” jest przejść na emeryturę, gdyż z pracy w tym wymiarze nie zdoła się utrzymać.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniosł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 13 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku - VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne. A. W., ur. (...), w dniu 13 marca 2008 roku złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.wniosek o przyznanie prawa do emerytury. W punkcie 9 wniosku o przyznanie prawa do emerytury oraz w kwestionariuszu dotyczącym okresów składkowych i nieskładkowych ubezpieczona zaznaczyła, iż nadal pozostaje w stosunku pracy z (...)(...). Decyzją z dnia 27 marca 2008 roku organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury, począwszy od dnia 1 marca 2008 roku. Organ rentowy zawiesił wypłatę emerytury z uwagi na kontynuację zatrudnienia. Ubezpieczona kontynuowała zatrudnienie w (...)(...), na stanowisku asystenta. W dniu 16 kwietnia 2009 roku ubezpieczona złożyła w ZUS oświadczenie o osiągnięciu przychodu w wysokości nie powodującej zawieszenia lub zmniejszenia świadczenia. Decyzją z dnia 29 maja 2009 roku organ rentowy ponownie ustalił wysokość emerytury przysługującej ubezpieczonej oraz wznowił wypłatę świadczenia od 1 kwietnia 2009 roku. Kolejnymi decyzjami emerytura przysługująca ubezpieczonej była przeliczana oraz waloryzowana. Zaskarżoną decyzją z dnia 13 października 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.wstrzymał od dnia 1 października 2011 roku wypłatę emerytury przysługującej ubezpieczonej z uwagi na kontynuację przez nią zatrudnienia.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy zważył, iż odwołanie ubezpieczonej A. W. należało oddalić. W ocenie tego Sądu stan faktyczny był w niniejszej sprawie niesporny. Spornym pozostawało ustalenie, czy pozwany organ rentowy zasadnie decyzją z dnia 13 października 2011 roku wstrzymał od dnia 1 października 2011 roku wypłatę emerytury z uwagi na kontynuację przez ubezpieczoną zatrudnienia. Sąd Okręgowy przywołał i odmówił znajdujące zastosowanie przepisy prawa i wskazał, że obowiązująca od 1 stycznia 2011 roku treść ryzyka oznacza, że mimo osiągnięcia wieku emerytalnego, do czasu rozwiązania stosunku pracy nie będzie mogła być zrealizowana wypłata świadczenia. Nowelizacja ustawy o emeryturach i rentach z FUS - wprowadzająca zmianę przepisu art. 103 ust. 1 i 2 i dodająca nowy przepis art. 103a - dotyczy w szczególności osób, które w wyniku zmiany przepisów po 8 stycznia 2009 roku skorzystały z możliwości przejścia na emeryturę bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Zmiany powyższe oznaczają, że osoba, która na dzień wejścia w życie ustawy (1 stycznia 2011 roku) pobiera emeryturę i wciąż pozostaje w stosunku pracy, jeśli nadal będzie chciała kontynuować pobieranie świadczenia, będzie zobligowana do rozwiązania stosunku pracy. Nie ma przy tym zastrzeżenia, aby po przejściu na emeryturę osoba taka nie mogła zatrudnić się ponownie w tym samym lub innym zakładzie pracy. W przypadku emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie ww. przepisów ustawy, wprowadzone zmiany zostały zastosowane począwszy od dnia 1 października 2011 roku - zgodnie z przepisem art. 28 ustawy zmieniającej. Odnosząc powyższe rozważania do niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy wskazał, iż decyzja pozwanego organu rentowego była zgodna z prawem. Ubezpieczonej przysługiwało prawo do emerytury od dnia 1 marca 2008 roku, wypłata świadczenia natomiast wznowiona została w dniu 1 kwietnia 2009 roku. Ubezpieczona skorzystała z możliwości przejścia na emeryturę bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Jak już zostało powyżej wskazane, nowelizacja ustawy o emeryturach i rentach z FUS - wprowadzająca zmianę przepisu art. 103 ust. 1 i 2 i dodająca nowy przepis art. 103a - dotyczy w szczególności takich osób jak ubezpieczona - które w wyniku zmiany przepisów po 8 stycznia 2009 roku skorzystały z takiej możliwości. Organ rentowy prawidłowo zastosował przepis art. 103a ustawy emerytalnej i zawiesił prawo ubezpieczonej do emerytury. Organ rentowy słusznie zawiesił to prawo z dniem 1 października 2011 roku, bowiem wprowadzone do ustawy emerytalnej poprzez przepis art. 6 ustawy zmieniającej zmiany należy zastosować, zgodnie z przepisem art. 28 tej ustawy, od 1 października 2011 roku. Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami, orzekł jak w wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła ubezpieczona, zaskarżając go w całości i jako zarzut podniosła, że Sąd w uzasadnieniu ograniczył się jedynie do podtrzymania decyzji ZUS o wstrzymaniu wypłaty przyznanej mi emerytury z dniem 01 października 2011 roku w oparciu o zmieniony przepis prawny z 2010 roku, nie uwzględniając jej racji

w odwołaniu od decyzji ZUS. W uzasadnieniu skarżąca podniosła, że nabyła prawo do emerytury z możliwością kontynuowania dalszej pracy, bez konieczności zwalniania się z dotychczasowego zakładu w oparciu o przepisy prawa obowiązujące przed nowelizacją. Wobec powyższego miała prawo racjonalnie zaplanować swoje dalsze życie, korzystając z praw nabytych. Niestety decyzja ZUS pozbawiła jej jakichkolwiek złudzeń. Pozostała jej praca na pół etatu do osiągnięcia pełnego wieku emerytalnego, bez możliwości przejścia na ponowny pełny etat z uwagi na redukcję zatrudnienia w przedsiębiorstwie (...), gdzie jest zatrudniona. Jest to dla niej krzywdzące a jednocześnie upokarzające. Wskazując na powyższe apelująca wniosła o uchylenie wyroku a jednocześnie przyznanie jej zwieszonych świadczeń emerytalnych, nabytych w dobrej wierze zgodnie z przepisami przed nowelizacją ustawy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Na wstępie wskazać należy, że w niniejszej sprawie nie budziły wątpliwości, ani nie były przedmiotem sporu okoliczności faktyczne, zaś spór koncentrował się na kwestii, czy przepis art. 103 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm., nazywanej dalej ustawą emerytalną) w zw. z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 257, poz. 1726 ze zm., nazywanej dalej ustawą nowelizującą) daje podstawę prawną do zawieszenia prawa wnioskodawczyni do emerytury, wobec kontynuowania przez nią na dzień 01 października 2011 r. stosunku pracy u pracodawcy, z którym stosunek ten był zawarty przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie K 2/12, publik. Dz. U. z 2012 r. Nr 1285 orzekł, że art. 28 ustawy nowelizującej w związku z art. 103 lit. a ustawy emerytalnej dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy nowelizującej, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 01 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W konsekwencji tego wyroku z dniem 22 listopada 2012 r. przepis art. 103 lit. a ustawy emerytalnej w związku z art. 28 ustawy nowelizującej w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103 lit. a ustawy emerytalnej w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 01 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, utracił moc obowiązującą (art. 190 ust. 3 Konstytucji R.P.).

Z treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie K 2/12 wynika zatem, że stwierdzenie niekonstytucyjności wskazanych w nim przepisów ma charakter częściowy, ponieważ jest ograniczony wyłącznie do tych osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie od dnia 08 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r., a więc w okresie następującym po uchyleniu art. 103 ust. 2 lit. a ustawy emerytalnej, a przed dniem wejścia w życie art. 103 lit. a ustawy emerytalnej. W powyższym okresie ubezpieczeni nabywali prawo do emerytury bez konieczności uprzedniego rozwiązania stosunku pracy u pracodawcy, z którym pozostawali w zatrudnieniu przed dniem nabycia tego prawa.

W ocenie Sądu II instancji A. W. nie mieści się w kręgu osób, w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy nowelizującej w związku z art. 103 lit. a ustawy emerytalnej, ponieważ prawo wnioskodawczyni do emerytury ustalono od dnia 1 marca 2008 r., a zatem jeszcze przed uchyleniem art. 103 ust. 2 lit. a ustawy emerytalnej.

Wobec powyższego, w stanie prawnym obowiązującym w dniu nabycia przez ubezpieczoną prawa do emerytury, tj. w dniu 1 marca 2008 r. istniał, stanowiony przez art. 103 ust. 2 lit. a ustawy emerytalnej, wymóg uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą - w celu wznowienia wypłaty - na rzecz którego emeryt wykonywał zatrudnienie bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

W konsekwencji rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego, jak i poprzedzająca to orzeczenie decyzja ZUS/Oddział w S. z dnia 13 października 2011 r. zostały wydane na podstawie konstytucyjnych (we wskazanym zakresie) przepisów art. 103

lit. a ustawy emerytalnej i art. 28 ustawy nowelizującej, wobec czego przepisy te w takim zakresie mają zastosowanie w przedmiotowej sprawie.

Ponieważ ubezpieczona w dniu 01 października 2011 r. kontynuowała zatrudnienie u dotychczasowego pracodawcy, na rzecz którego wykonywała zatrudnienie bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego, a zatem zachodziła podstawa prawna z art. 103 lit. a ustawy emerytalnej w zw. z art. 28 ustawy nowelizującej do zawieszenia wypłaty jej tego świadczenia.

Mając na względzie powyższe, działając na mocy art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji wyroku.